

Medens lande, hvis beboere i usædvanlig grad er afhængige af fiskeri, har anset sig for berettigede til at fastsætte *en 12 miles fiskerigrænse* — sådanne grænser er som bekendt gennemført bl. a. for Færøerne og Grønland — har der hersket større usikkerhed med hensyn til fiskeriterritoriernes størrelse, hvor befolkningerne ikke på samme måde kan siges på afgørende måde at være afhængige af havet.

I april 1963 tog den britiske regering initiativet til indkaldelse af en europæisk fiskerikonference i London med henblik på at drøfte dette spørgsmål samt problemer i forbindelse med samhandelen med fisk, fiskeriinspektion samt fredningsbestemmelser. I konferencen deltog de 7 EFTA-lande, de 6 EEC-lande, Island, Spanien og Irland samt fællesmarkedskommissionen.

Det lykkedes på konferencen at nå til enighed om beslutninger om samhandelen med fisk, om fiskeriinspektion samt om fredningsbestemmelser m. v., medens 13 lande samt kommissionen kunne tiltræde forslaget til fiskerikonvention, idet dog Østrig senere har undladt at undertegne inden underskriftsfristens udløb den 10. april 1964. De tre lande, der ikke kunne tiltræde forslaget, var Schweiz, Norge og Island. For Norges og Islands vedkommende skyldtes dette, at konventionen ville medføre, at de to lande, der begge har gennemført 12 miles fiskeriterritorier, i et vist omfang måtte tillade fiskeri på ubestemt tid imellem 6 og 12 sømil. En tilsvarende virkning ville konventionen have for Færøernes og Grønlands 12 miles grænser, og en opgave for Danmark på Londonkonferencen måtte derfor være at holde Færøerne og Grønland uden for konventionen. Dette lykkedes, og konventionen omfatter for Danmarks vedkommende kun kysterne til Kattegat, Skagerrak og Nordsøen.“

Konventionen går i hovedtræk ud på følgende:

De kontraherende parter kan *udstrække deres fiskerigrænse til 12 sømil*. Af disse 12 sømil forbeholdes de inderste 6 sømil for kyststatens fiskeri, idet dog *fiskere fra kontraherende stater, der traditionelt har fisket mellem 3 og 6 sømil fra kysten, efter nærmere aftale vil kunne fortsætte hermed i en kort overgangsperiode*. I området mellem 6 og 12 sømil vil foruden kyststatens fiskere *fiskere fra andre kontraherende stater, som traditionelt har fisket i dette område, kunne fortsætte hermed på ubestemt tid*, idet de dog skal begrænse deres fiskeri til sådanne fiskearter og sådanne fiskepladser, som de hidtil har udnyttet.

Konventionen indeholder en almindelig mestbegunstigelses-klausul, men Kattegat og Skagerrak er undtaget herfra, så at det f. eks. vil være muligt for Danmark, Norge og Sverige at